

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplača 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravištvu (administraciji) in ekspediciji, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izven nedej in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 93.

V Ljubljani, v sredo 23. aprila 1884.

Letnik XII.

Enciklika sv. očeta Leona XIII.

častljivim bratom patrijarhom, prvakom, nadškofom in škofom vesoljnega katoliškega sveta, ki imajo milost in zvezo z apostolskim sedežem.

Častitljivi bratje!

Pozdrav in apostolski blagoslov!

Ko je bil človeški rod „po zavirljivosti satana“ od Boga, stvarnika in delivca nebeskih darov, nesrečno odpadel, se je v dve različni stranki razdelil, kojih prva se vedno za resnico in krepkost, druga pa za nasprotje krepkosti in resnice bojuje. Prva je kraljestvo božje na zemlji, namreč cerkev Jezusa Kristusa in kdor ji hoče biti srčno vdan, mora Bogu in njegovemu edinorojenemu Sinu iz cele duše in po vsem radovoljno služiti; druga je kraljestvo satanovo, v čegar oblasti so vsi tisti, ki se po izgledu svojih voditeljev in prvih starišev branijo pokorščine večnobožnim postavam in mnogo brez Boga, mnogo pa naravnost proti Bogu poskušajo. To dvojno kraljestvo, ki je podobno dvema državama z nasprotnimi naperi je Avgustin bistro videl in popisal in temeljne vzroke obeh z izrazno kratkostjo v naslednjih besedah navedel: „Ljubezen dvoje vrste porodila je dvoje raznih kraljestev: posvetno namreč sebičnost celó do zaničevanja božjega; nebeško pa ljubezen božja do zaničevanja samega sebe. — Obe kraljestvi bojevali ste se med saboj vedno z raznim orožjem in na razne načine, če tudi ne vedno z enakim ognjem in srditostjo. V današnjem času so se pa menda pristaši hudobne stranke med seboj zarotili do skrajnosti bojevati se pod vodstvom in podporo jako razširjenega in spretno osnovanega društva prostožidarjev (framasonov). Kajti, ne da bi kaj prikrivali svoje načrte, upirajo se na najbolj predrzen način božjemu veličanstvu, njih napad je brez prikrivanja na pogubo katoliške cerkve obrnjen in sicer iz namena, da bi krščanske narode popolnoma oropali dobrot, ktere jim je pridobil odrešenik Jezus Kristus.

Zdihujoč nad tako nesrečo žene nas božja ljubezen, da k Bogu zakličemo: „Glej, tvoji sovražniki so se oglasili in tisti ki te sovražijo, dvignili so glavo. Hudobijo kovarili so si zoper tvoje ljudstvo in hudo zoper tvoje svete. Rekli so: pridite, da jih razkropimo.“

V očigled nujne nevarnosti, silnega in trdovratnega zatiranja krščanskega imena, smatramo si za svojo dolžnost, opozoriti na nevarnost, označiti nasprotnike, ter se njihovim nakanam in zvijačam po mogočnosti ustavljati, da se ne bodo na vselej pogubili tisti, katerih zveličanje je nam izročeno, in da se kraljestvo Jezusa Kristusa, čegar varstvo smo prevzeli, ne le samo ohrani in nepoškodovano ostane, temveč se tudi na vse strani razprostrati prične.

Rimski papeži, Naši predniki, so skrbno čuvajoč nad izveličanjem krščanskega ljudstva hitro spoznali sovražnika, ki se je dvignil iz temne zarote, kaj da je hotel, ter so v bodočnost vidoč kneze in narode svarili, da se ne zapletejo v pripravljene zvijače in nastavljen jim zapreke.

Prvi je nevarnost ogradil Klemen XII l. 1738, Benedikt XIV je pa njegove ukrepe potrdil in obnovil. Za njima je hodil Pij VII in Leon XII je pa vse dekrete poprejšnjih papežev zbral v apostolski ustavi „Quo graviora“, ter jih je za vselej veljavne proglasil. V ravno tem smislu izrazili so se Pij VIII, Gregor XVI, prav pogosto pa Pij IX.

Ko se je namreč naprava in duh framasonov iz izvestnih znamenj, iz sodnijskih preiskav, po objavljeni njihovih postav, po običajih in njihovem razlaganju, kakor tudi po izpovedi podučenih objavila, se je ravno ta apostolski stol javno izrekel, da framasoni nimajo pravičnega obstanka, ter so ravno tako krščanstvu kakor državi pogubljivi. Zarad tega je pod takimi kaznimi pristop k temu društvu prepovedal, kakor se jih cerkev le malokdaj grešnikom nasproti poslužuje. Zarad tega dolžili so članovi framasonске zveze, misleč, da bodo na ta način oslabili nasledke te obsodbe po svojem zaničevanju ali jih po svojem obrekovanju zmanjšali, Rimske pa-

peže, da so krivično odločevali ali pa vsaj mejo pravičnosti prekoračili. Na ta način skušali so v resnici spoštovanje in tehtnost apostolskih ustav Klemen XII, Benedikta XIV, ravno tako Pija VII in Pija IX vničiti. Toda tudi v oni zvezi se ni manjkalo takih, ki so proti svoji volji pripoznali, da Rimski papeži v oziru na nauk katoliške cerkve in cerkvene pokorščine popolnoma opravičeno postopajo. V tem smislu strinjalo se je mnogo knezov in državnikov s svetim stolom, ter so se potrudili, da so framasone ali pri sv. stolu naznanjali, ali pa so jih sami po svojih postavah obsojevali, kakor v Holandiji, Avstriji, Švici, na Španjskem, Bavarskem in Savojskem in po drugih krajih Laškega.

(Dalje prih.)

Katoliška cerkev v zedinjenih državah severne Amerike.

V listu 87. in 88. dne 16. in 17. t. m. smo govorili, da je v zedinjenih državah severne Amerike popolnoma verska prostost, da se država peča za notranjo vredbo verstev, in da je tudi katoliška cerkev tam svobodna. Kakor znano so se v te države selili kristjanje raznih ver: puritani, kvekarji, kalvinci, ki pa so po večem s sabo prinesli iz starega sveta sovraštvu do katolikov.

Kako pa je vendar prišlo do tega, da je katoliška cerkev tam svobodna? Vzrokov za to je mnogo, in katoliški pisatelji v severni Ameriki vidijo v teh okoliščinah prav posebno božjo previdnost.

Ko so se Amerikani bojevali za svojo neodvisnost, dobili so največ pomoči od katolikov; katoliški naseljenci so dajali vzgled požrtvovalnega domoljubja, katoliški Indijanci so bili na njih strani; na stotine Poljakov in na tisoče Ircev je hitelo v Ameriko, da se pod zastavo svobode bojujejo zoper trdosrčne Angleže; Francosko in Španjsko je dalo denarja, vojakov in ladij in njih diplomatija je posredovala

LISTEK.

Osodepolni zajec.

(Po naravi pripoveduje Fr. Procházka.)

Čudovita tišina je vladala nad pokrajino, kakor je to mogoče le v času temne noči, ko iz oddaljenih vasi čuješ samo votlo lajanje psov, ali pretrgane odmeve človeškega glasú, o kterih brzo dvomiš, ali si jih v resnici zaslišal. Taka tišina! — in bil je vendar smehljač predpoldan nekega najlepših jesenskih dni. To molčanje v prirodi je učinilo, da je mladi pohajovalec po drevoredu se v sredi pota vstavil in pogledal nekako začuden okrog sebe. Ni slišal družega, kakor odmev svojih korakov in to ga je predramilo iz zamišljenosti, da bi se prepričal, a li v resnici koraka v naseljenem kraju. Priroda je bila enaka onemu detetu, ki je na pol dremaje pri krdelu belih gosi s čutilom popolne blaženosti se ogrevalo. Kakor globok dolgi oddušek, zapihljal je vetrič po drevoredu, in premiril brez sledu, kakor nasmehljaj na lici; le ponekde se še trese listek na veji, podoban težko čakajočemu mladiču pri kraju gnezda, ki hrepeni poleteti v neznani svet. In zopet je tiho.

Ta čudna, globoka tišina, ki privablja srečo nekako tesnoto in tlači trepalnice v spanec!

Na temnozeleni planjavi, ki so jo delale korunnova stebila, zagugal se je venec belih cvetov in čez ogroblje, preko brazde se raztezajoče, je previdno pokukala glava zajčeva. Poostren sluh, in zvedave oči niso se dvignile iz skrivališča nad potrebo, da bi pregledale ravno podolgasto dolino z velikim delom ceste, čije konec je požiral gost gojzdič z jelšami in gabrovjem zarasten.

Žvekuje polagoma kakor sladkosnedeč perje svežega in krhkega graha, čegar seme je po nekakem naključju semkaj došlo, postal je zajec nekoliko pri tem delu in srpo gledal na ktero stran; le kakor vsled spomina, pomignil je enkrat, dvakrat s čeljustmi ali ovohaval z nosnicami. Bilo je pa tudi na kaj gledati. Nebo je bilo podobno velikemu morskemu zrkalu, po kterem so se spreletavale včasi lastovke, na pogled majhne, kakor roj komarov, ali pak plavalo važno sivo krilo sokola, kakor osamljeno jadro čolnarjevo na širokem morju. Ne visoko nad glavo je brenčal tenko zvoneč glas mušic v neprestanem plesu, in komaj korak dalje od zajca začel je velik zelen kobiličnjak, viseč na krompirjevem stebelu, tako presunljivo čvrčati, da se je zajec od strahu zganil in mlado tenko grahovo luskinó z grahom iz zob

spustil. Kakor od zavisti začel je tam nekje pri meji peti tudi čvrček, in hitro za njim drugi.

„Ej kakšna godba!“ mislil si je zajec in sklopil ušesa, a še rajši se skrčil v brazdo. Mala jašarica je plazila okrog in otepaje z vitkim truplom pogledala nekolikokrat z zbadljivimi očmi na zajca, ki je nehoté nogo vmikal.

„Kaj pa ta tukaj hoče?“ padlo mu je na um in dvignil je glavo iz brazde, da bi pogledal, kam neki ta čudna stvarca leze.

Sem od meje se je oglasila zaspana pesem dekleta, ktere ni bilo videti, in vsled teh glasov je prenehal krik kobilic in čvrčkov.

Veliki čmrlj, žolto pasast kakor husar, vsedel se je na cvet osata s trušom in tako silo, da se je ves osat zagugal in nekoliko malih čmrljev preplašenih raz cvetja odletelo. — Zajec si je vgriznil zopet novo stebličje v žvečilo. Ojstro bučenje na zemlji ga je zopet vznemirilo. Sklonil je glavo in videl zanimiv prizor: Osa je sedela kakor požrešen ropar na premaganem trotu, ter pikala in grizla ga, kar je največ mogla. Njegovo brenčljivo jadikovanje družilo se je z besnim krikom strastnega morilca. Šum in obramba napadenega je polagoma potihovala. Osa se mu je zagrizla v krilo pri korenini in nagi-baje jo sem in tje, trgala mu je včn iz oprsja.

na korist ameriških naselbin. Sovražniki naselbinam, izvzemši Kanado, so bili tudi sovražniki katoliški cerkvi: nestrpna protestantska Anglija, nekteri poganski indijanski rodovi, podkupljeni po Angležih, potem pa tudi vojaki, ktere so prodali Angležem deželni grof Hesenski, vojvoda Brunsviški in drugi manjši protestantovski knezi.

Precej ob začetku vojske je prihitel v Ameriko Lafayette in z njim mnogo francoskih častnikov, ki so Washingtonu ponudili dlan in pamet. Pri generalnem štabu in pri zemljevidih, kjer je posebno manjkalo sposobnih moči, so ameriški zvezi neizmerno mnogo koristili. Francoska vlada je pospeševala to izselovanje, pa je tudi poslala 1 milijon frankov za vojskine potrebe, odprla je naselbinam pristanišča in podpirala kupčijo. Francosko je prvo priznalo nezavisnost zedinjenih držav z izjavo 6. svečana 1778, Amerikanom se je že to dozdevala velika zmaga in Washington je zaradi tega napovedal javne molitve. Kmalu potem je poslalo Francosko novo pomoč v denarjih, da celó vojno in brodovje in je tudi Španjko v to nagovorilo.

Sicer dobro vemo, da to se ni zgodilo iz verskih nagibov, ne države, niti posamezni niso mislili na vero, bilo je to vse le politika kaj pak! in koristlovje. A častniki in vojaki imeli so vero, akoravno niso bili morda dobri katoliki, držali so se vendar verskih običajev, to so videli protestantje in potem vse drugače sodili o katolikih, ktere so poprej le zaničeli. Pri vojakihi so bili vojaški duhovni, vojaki so hodili k sveti maši, pokopavali so svoje mrtve po katoliški. Vabili so k tem slavnostim krajevne gosposke, že zavoljo lepšega niso mogle tega odrekati. Tako so se puritani privadili počasi malikovavstva papistov. Izvrstna disciplina tujih vojakov je dopadala, tako pripovedujejo z začudenjem, da francoski vojaki potovaje 300 angleških milj po sadonosnih krajih niso vzeli le jednega jabelka po sili. Primerjaje to z obnašanjem Angležev, ropateljnih Indijanov in Hesov, manjšalo se je sovraštvo do katolikov.

Katoliški Irci so se boja za nezavisnost severne Amerike vdeleževali tako zelo, da so jim še 20 let pozneje, ko so prosili za osvobojenje pri angleški vladi, očitati njih obnašanje v ameriški vojski in pod to pretvezo jim odrekli njih pravično prošnjo. Prvi boj je bil na morji 11. maja 1775 pod poveljništvom O'Brien-a, katoliškega Irci, ki so ga podpirali štirje bratje. Najslavnejši vodja brodovja in tako rekoč njega začetnik je bil Irec Barry. Ko se je vojska pričela, naselbine niso imele niti jedne vojne ladije. Kongres je kupil 1. 1776 več trgovskih bark, Barry jih je oborožil in bil prvi poveljnik temu malemu brodovju. Barry, bivši častnik pri trgovskem brodovju, je zmagal v več manjših bitvah. Pozneje je oborožil veliko fregato „Aliance“; Amerikanci še sedaj pomnijo nje ime. Ko mu je pozneje angleški general Howe, da proda to barko, ponujal 15.000 lib. šterlingov in poveljništvo angleške redne ladije, zavrnil je Barry z nejevoljo to ponudbo.

Drug odličen častnik zvezne armade, general Štefan Mojlan, je bil tudi Irec. Bil je častnik pri konjici, nihče mu ni bil jednak, razen Poljaka, grofa

Pulaškega, ki je padel v bitvi kongres je njemu postavil spomin.

Vsi ti možje: O. Brien, Barry, Mojlan, Pulaški in drugi, so bili odlični katoliki, ki so med protestantskimi tovarši vestno opravljali verske dolžnosti.

Katoliški prebivalci so pozabili krivico, ktero so jim bili prizadeli njih sodržavljani in so se brez ozira žrtvovali za domovino. Posebno sta se med temi odlikovala Karol in John Carrol. Karol Carrol iz Carroltona je dosegel, da je bila Maryland prva država, ki je priznala katolikom njih pravice. Precej ko je bila razglašena nezavisnost 4. julija 1776 je država Maryland odpravila postave, ki so izključevale katolike javnih služeb in je izvolila Carrola za svojega zastopnika na kongresu, v ktere ga je vstopil 2. avgusta 1776. Bilo je v tem zboru mnogo mož, ki so se odlikovali po svojih dušnih darovih in so si mnogo zaslug pridobili za domovino, vendar jih je Carrol nadkriloval. Med vojsko je bil Carrol Carroltonski, tako imenovan po svojem posestvu Carroltonu član vojaškega odseka, ki je imel poveljstvo skrbeli za srečen izid vojske. O njegovih zaslugah se posebno pripoveduje to-le: Mnogo njegovih tovarišev je delalo na to, odstaviti Washington-a in izročiti vrhovno poveljništvo generalu Horaciju Grates. To bi bila gotova nesreča za vse. Ko je to prišlo poslednjič javno v razgovor, stopil je Carrol kvišku in je spregovoril samo te-le besede: „Ako odstavite generala Washingtona, odpovem se jaz.“ No, to je bilo dosti, nihče ni več govoril o tem.

Leta 1788 je ostavil kongres, namesto njega je prišel stričnik Daniel; postal je senator v Maryland, pozneje pri zveznem zboru in se je 1. 1801 v 63. letu starosti umaknil v zasebno življenje. On je odličnih mož v tem času jedini, ktere ga so celó obrekovali na miru pustili. Na svojem posestvu Carroltonu je opravljal dobra dela in med drugimi ustanovil kolegij St. Karel, iz ktere ga je prišlo več duhovnikov. Ko so zvezne države 4. julija 1. 1826 praznoval petdesetletnico objave o nezavisnosti, slavili so v mnogih pesmih še žive podpisovalce te zanimive izjave: John Adams, Tomaž Jefferson in Karl Karrol. Na večer tega slovesnega dneva je bil Karrol jedini, ker Adam in Jefferson sta umrla tega dne. Umrli je 14. septembra 1. 1832, vse je žalovalo po njem. Nekaj poprej se je ozrl na svoje življenje nazaj in je to v kratkih besedah izrazil rekoč: Živel sem 96 let, zmirom sem bil zdrav, bil sem bogat in imovit in vse sem skusil, kar ljudje morejo komu dati, javno priznanje, spoštovanje in slavo. Ka pa me sedaj najbolj tolaži, je to, da sem vedno izvrševal dolžnosti svoje vere.

Ni bilo tedaj mogoče, zatirati še dalje vere takih mož, ki so bili za domovino toliko zasluženi. Ko je tedaj Washington povzdignjen v prvosednika sprejel voščila katoliškega duhovenstva in drugih katolikov, rekel je: Prepričan sem, da Vaši sodržavljani ne bodo nikdar pozabili rodoljubnega dejanja, s katerim ste se vdeležili v vojski za neodvisnost in za vstanovljenje ljudovlade, niti ne bodo prezirali važnih dejanj, ki jih je storilo katoliško prebivalstvo.

vzbadajoče so bile njegove visoke leskeče škornje, snegobelo perilo in naočniki, ki so se kar žarili, ako je solnce vanje prisijalo. Krasen lovski pes vlekel se je na vrvi za njim po prašni cesti, svoj jezik dalje iz gobca molč. Pri utici snel je mož z elegantno gibčnostjo puško iz rame in stopil v zeleno krompirjevo stebličje, ki je zakrilo leskečo obutev. Zajec, naj se je tudi previdno prituknil, ni mogel vendar obrniti oči od njega.

„Kake oči!“ strmel je zajec — „kako se mu svetijo!“ Od strahu se je skrčil k zemlji, toda radovednost ga je zbadala. Pokukal je spet.

„Ne, takšne oči!“ čudil se je, „kako neki vidi ž njimi!“ Mož se je ustavil. Snel je naočnike in čedil jih s svilnatim robcem. Zajec je dvignil vso glavo nakviško. „Evo, čisti si jih — na kolenih — sedaj jih je zopet nasadil — eh!“ Od samega strmenja je zdrevel zajec z izbuljenim pogledom na te iskreče velike oči, ki se dajo čistiti na kolenih. Glej, sedaj je dvignil mož svoj dolgi stroj in ga nesel k glavi. Kaj je to? Kam se je to dejalo? Bilo je videti tako dolgo, lesketajoče, a sedaj ni videti nič, nego malo črno kolesce.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 23. aprila.

Notranje dežele.

„Agramer Ztg.“ se peča s sedanjim položajem v oziru na *Slovane v Evropi*, posebno pa v Avstriji in priznati moramo, če tudi je marsikaj resničnega, vendar vse ni res, kar ona piše. Res je to, da je stališče Slovanov v Avstriji po vsem drugo postalo, kakor je bilo še pred nekaj leti. Res je, da niso dosegli, po čemur so hrepeli, kajti pot se jim je preprečila, po kateri so želeli svoj smoter doseči. Nikdar pa ni res, da vživajo vso prostost, ktere potrebujejo za svoj sedanji in bodoči razvoj! Tudi ni povsem resnično, da bi imela Hrvaška vlado, ktera bi ji popolnoma ugajala in bi si boljše ne želela. Da ima Hrvaška samoupravo, kakor nobena druga slovanska dežela, je resnično in smo v tem oziru Hrvate že mnogokrat zavidali. Resnično je tudi, kar piše o Čehih in Poljakihi, da vplivajo na vlado, ko bi se vlada le tudi toliko po njih ravnati hotela. Preidoc na druge Slovane resnično piše, da se je svet tudi za podonavske kneze in kralje pečati jel, da se Bulgari prebujajo iz narodne letaržije in si prizadevajo, združiti se v jedno narodno skupino. V Rusiji godi se nekaka preosnova, ki bo narodno moč severo-slovansko ojačila.

Po *Bosni* je vlada odpravila vladikarino, t. j. nekako desetino, ktero so morali verni pravoslavne cerkve svoji duhovščini odrajtovati. Ko je pravoslavna duhovščina ta najnovejši odlok v nedeljo v cerkvi oznanila, je množica pri službi božji neznano vesela postala. Iz tega vzroka zbrala se bo deputacija najbolj odličnih Srbov, ki pojde na Dunaj pred cesarja, da se mu za ta najnovejši čin cesarske milosti zahvali. Pravoslavna duhovščina se bo zaradi te zgube menda iz državnega zaklada odškodovala, ako ji ta dohodek sicer po pravici gre. Vladikarine po Bosni in Hercegovini ni pa duhovščina nobenega drugega veroizpovedanja pobirala, in ravno zaradi tega je ta ljudi tako grizla in je sedaj radost tolika.

Vnanje države.

Misel o shodu treh cesarjev ali bolje prihod *ruskega cara* na Dunaj in v Berlin zadobiva vedno trdneja tla, če tudi v tem oziru še ni čisto ničesar določenega, temveč se vse le iz gotovih znamenj sklepa, ktera se navadno pred takimi popotovanji prijavljajo. Pomenljiv je tudi slučaj, da so se tako na Dunaji kakor v Berlinu h krati začeli s to mislijo baviti, toraj mora že nekoliko resnice na tem biti. Kolike važnosti da bi bilo tako snidenje treh evropskih mogotcev, od katerih bajonetov je odvisno ali bo vojska ali bo mir, si pač lahko vsak sam misli, in nam pač ni potreba posebno poudarjati. Da je pa ruskemu caru Aleksandru III. v resnici na tem ležeče, da bi se mir ohranil, če tudi bi ga 10 milijonov bajonetov ne podpiralo, nam je dokaz njegov predlog o znižanju vojaštva po Evropi in sicer je Rusija pripravljena za razoroževanje začeti, ako bi se ji tudi druge vevlasti približati hotele. In kdo vé, če morda ni ravno ta njegova želja povod bodočemu potovanju, da se bodo vladarji med saboj o tej stvari osobno dogovorili. Da si je pritrditve našega cesarja lahko svest, sklepamo iz tega, ker pod njegovo vlado Avstrija ni še nikdar vojske napovedala, temveč jo je vedno le napovedano dobila, se je morala toraj braniti. Nemški cesar Viljem I. je tudi mož dobrega srea, ko bi ne imel Bismarka poleg sebe. Kaj bo pa ta k splošnem razoroženju rekel, je pa vse drugo prašanje. Enako tudi Francozov vest o splošnem razoroženju ni kar nič razveselila, pač pa jih je precej poparila, kajti, ako se vresniči, jim bo s korenem vse nade na osveto populila, ktero Nemčiji že 13 let pripravljajo.

Bolgarski narod, razcepjen v tri stranke in sicer liberalno, konservativno in vladno, pripravljaja se na volitve v sobranje (državni zbor), ki bodo prej ko ne na dan 8. junija t. l. Opozicija vladi že sedaj očita žaljenje ustave. Član 137 Trnovske ustave določuje, da se morajo nove volitve v najskrajnem času čez dva meseca po razpuščenem sobranji razpisati in da se nova kamora v najzadnjem času štiri mesece po razpuščenju stare snide. Vsled te določbe morale bi toraj nove volitve skrajni čas na 25. februarja biti, kamora bi morala pa na sv. Marka dan že skupaj biti. Kako se bo vlada opravičila, smo radovedni.

„Russkij Kurjer“ se z zavidljivim očesom po *Balkanu* ozira, kjer se sedaj ondašnji narodi od onemoglega Turčina pričensli, pa do zbučenega Bolgara in Srba našemu prestolonasledniku klanjajo in mu navdušeno cvetje po potih sipljejo. „Russkij mir“ pripozna, da ima to popotovanje za bodoči razvoj avstrijske politike na iztoku več pomena, kakor si ga dandanes misliti zamoremo. Srbija, ktera se je z rusko pestjo oprostila turških verig, napravljaja avstrijskemu prestolonasledniku sijajen sprejem in enak sprejem pripravljajo mu z rusko sabljo oproščeni Bolgari in Rumunci. Opazovajočim, tiho toda varno delovanje avstrijske politike na iztoku, zdi se nam, pravi „Russkij Kurjer“ da je Rusija le zato toliko denarja za oproščenje pobalkanskih Slovanov venkaj zmetala, da bo Avstrija sedaj ondi med lizala. Rusija križem rok gleda, kako ji Avstrija ped za pedjo tla

Krilo se je sklonilo kakor odlomljeno in čez trenutek odpadlo. Ropar se je lotil družega. Poleg teh borilcev gomazil je po ogonu navzgor mravljinec, nosječ manjšega vjetega mravljinca, ki je bil ves zvit, in grude prsti so se valile mu izpod nog tje doli k osi.

„Tako malo je, pa se že bojuje. Vse na svetu se bori“, pomišljeval je zajec in se obrnil v stran od borilcev, v skrbéh si za lastno varnost. Na koncu zelenega polja, pri samem drevoredu z rumenkastim ovočjem opazil je belo utico iz slame. Dva fanta, čijih eden je imel lase kakor izbeljena konopljina, sta igrala kot jezdeca, jahaje eden na drugem okolo stavbe. Na desno je ležal mož, z lakti ob glavo podprt, med rumenimi in rudečimi kupi sadja, ter gledal v plamen, ki je oblizoval mali viseči kotlič. Zamodreli dim pomešan s páro, dvigajočo se iz kotla in tvorečo iz vsega nekaj prezvin vlažen prod, povznašal se je naravnost kviško, kjer se je zgubival. Za njim se je videlo vse vlažno; tudi listje in veje z žoltim ovočjem in v novo izorane brazde na strani, a belo zidovje na griču.

Po cesti je prihajal s počasnim korakom neki mož. Imel je na sebi novo lovsko opravo, najlepšega kroja, klobuk z repomdivjega petelina, novo torbo na strani in leskečo puško čez pleča. Od daleč

spodkopuje, kajti njej se je pripoznala pravica, da za-se propagando dela, Rusom se je to zabranilo. Avstrije navada je že od nekdaj, povsod le v gladkih rokovicaah nastopiti in s tem ona več doseže, kakor drugi z oistro sabljo ali nabito puško. Rusi še sedaj ne sprevidijo, da se ravno z malimi pripomočki navadno veliko doseže, če se pošteno postopa.

Razmere med *Kvirinalom* in *Dunajskim cesarskim dvorom* so jako dobro v „Pester Lloyd“ naslikane. Ondi pravi Berolinski korespondent, da so tiste za nekaj stopinj hladnejše, kakor pa one med Kvirinalom in Berolinom, in iz tega vzroka tudi ne bomo kmalo doživeli, da bi se cesar Franc Josip v Rimski Kvirinal peljal. Kralj Humbert se je v misel zaljubil, da cesarja Franca Josipa ne mara drugje sprejeti, kakor v Kvirinalu; cesar Franc Josip je pa pripravljen kralja Humberta povsod drugod, kjer se mu le ljubi, obiskati, bodi si v Neapolji, v Florenci, Milanu, Benetkah, Turinu le v Rimu ne, ker dobro vé, da bi s tem žalil sv. očeta. In tako so se vsled večjih diplomatskih pisanj razmere med nami in Lahmi nekoliko že ohladile, in se bodo še, da le pridejo v javnem mnenju zopet na ono mesto, kjer jih je Slovenec videni navajen, namreč dober prijatelj z Lahom, toda iz oči ga ne smemo spustiti, ker nam hoče škodo delati.

Gledé *preselitve sv. očeta iz Rima* piše „Moniteur de Rome“, da je pač dvojno, tako vprašanje namreč sprožiti ali pa že rešiti ga. Vprašanje o preselitvi sv. očeta je sicer odprto, kajti položaj, kakor je on sedaj v Rimu, je za sv. očeta neznosen, rešili ga bodo pa sami, določivši, kedaj se jim bo zdel ugoden čas preselitve.

Gledé *kardinala grofa Ledohovskega* in njegove odpovedi poznanjsko-gnezinski nadškofiji toliko časnikarskih rac okoli leta, da človek že skoraj ne vé, za katero bi prijel. Nekteri časniki so imeli vest iz Rima iz prav izvestnega vira, da se je kardinal že nadškofiji odpovedal in da so sv. oče odpoved sprejeli. „Germanija“ je pa zopet s prav gotovo novico iz „najbolj gotovega vira“ svetu dokazovala, da se grof Ledohovski ni še odpovedal, toraj sv. oče odpovedi tudi sprejeti niso zamogli. Kakor se kaže, je sedaj toliko resnice na obeh novicah, da je kardinal grof Ledohovski res svojo odpoved pismeno vložil, sv. oče je pa še niso sprejeli, ker se jim stališče grofa Ledohovskega silno važno zdi in sicer iz dveh ozirov. On ni le prvoboritelj za katoliško cerkev nasproti kulturnemu boju, temuč tudi zastopnik pruskih Poljakov. Njegov odstop bi bil vsaj v prvem času nenadomestljiv. Grof Ledohovski pa sam predbro pozna silno važen trenutek, ki je za katoliško cerkev sedaj-le na Nemškem nastopil. Da bi sv. očetu ne stal morda v kakošnem koli oziru na poti, umaknil se je nekoliko na stran, da ima Vatikan popolnoma proste roke.

Francozi so v Hue k smrti obsodili kraljevega princa, ker se mu je dokazalo, da je hujskal Anamite h klanji kristjanov.

Angleže, t. j. indiško vlado, jelo je *rusko zasedanje Merva* bolj skrbeti, kakor so se sami nadjali. Sedaj so se jim še le oči odprle, kam da so Rusi obrnjeni. Da jim kolikor toliko preko Afganistana v Indijo pot zaprečijo, jeli so kar lepo po tihem nadaljevati svojo železnico do Quette, mesta ob južni krajini Afganistana. Dalje so sklenili z afganistanskim emirjem pogodbo, da jim bo dovolil britansko posadko v Kandari proti primerni odškodnini. Vrh tega so pa še sklenili, da se bodo angleški vojaški inženirji v Herat podali, kjer bodo napravili trdnjavo. Tako bodo potem Afganistan na jugu od treh strani zavarovali.

V *Kahiri* so neredi večji, kakor so bili kdaj poprej. Domačini so nad Angleži neki strašno razsrdeni in jim žugajo, da jih bodo. Zarad tega podnevu in ponoči močni oddelki javnih redarjev po mestu hodijo in le še z največjo odločnostjo komaj javni mir vzdrževati zamorejo. Gordonu ne gré nič kaj prida; doli nekje ob Nilu so ga ustaši obkolili in ga nikamor z mesta ne pusté. Sicer se mu pa ni bati, da bi lakote umrl, kajti zvesti mu ostali Arabci preskrbeli so njega in njegove sè živžem za pet mesecev. Za čuvaje in branitelje so mu pa 2000 arabskih konjikov odločili. Gordon se nadjá, da kakor hitro bo reka Nil narastla, se bo tudi njegov položaj zboljšal.

Izvirni dopisi.

Iz *Kamnika*, 19. aprila. Kamniški dopisnik „Slovenskega Naroda“ govori v 83. številki omenjenega lista o nekih pojedinah, ktere so bile blizu farne cerkve in so bile namenjene stratežnim načrtom za volitve v gospodarski odbor. Ker se te besede morejo ozirati le na kosilo na pustno nedeljo, h kateremu povabi vsakteri župnik leto za letom po stari navadi cerkvena ključarja in nekatere druge meščane — in ker sem tudi jaz imel čast pri onem kosilu navzoč biti, dovolite, da zavrnem neresnico, ki se nahaja v trditvi „Narodovega“ dopisnika.

„Narodov“ dopisnik govori neresnico, ko pravi, da so bile blizu farne cerkve pojedine, pri kterih so

se delali stratežni načrti za volitve, ker pri kosilu na pustno nedeljo (na katero se morejo ozirati dopisnikove besede) ni bila izustena ne ena besedica o volitvah, kar morejo potrditi vsi gospodje, ki so bili takrat navzoči, tudi oni, ki nimajo pravice voliti v gospodarski odbor. Ker se omenjeni stavek v „Narodu“ opira na samo sumničenje ali je pa pisan z zlobnim namenom, spoštovanje in zaupanje v našega prečastitega gospoda dekana spodkopati in ga kot strankarskega postaviti pred svet, kar pa on s tem še nikakor ni, da dobro hvali in ljubi, hudo pa graja in sovraži, ter vsem le pravo pot kaže: pozivljem „Narodovega“ dopisnika, naj navede za svojo trditev tehtnih dokazov, drugače ga bomo imenovali tako, kakor imenujemo vsacega, ki trosi neresnico po svetu — lažnika.

Ako je „Narodovemu“ dopisniku res kaj za resnico, potrdi naj svoje dokaze še s svojim podpisom, kakor tudi jaz storim. Vse naj bo pa jasno in brez ozira na osebe.

Omenim le še, da ni bilo od konservativne stranke, kolikor je to meni znano, nikakih posvetovanj zarad vdeležbe pri volitvah v gospodarski odbor; vsled tega je bila tudi vdeležba slaba.

Drugi del „Narodovega“ dopisa v prej omenjeni številki prepustim tukajšnjemu „Slovenčevemu“ dopisniku, da ga zavrne in ovrže, kar menim, da mu pač ne bo težko.

Ivan Murnik,
trgovec in predsednik krajnega
šolskega sveta.

Iz *Cerklijana*, 20. aprila. (*Mislj po požaru.*) Kakor Vam bo že več ali manj znano, imeli smo na Velikonočni ponedeljek zvečer med 9. in 10. uro požar, ki je zopet svojo žrtev zahteval, in po pravici Vam povem, da bi bil morda zopet pol vasi vpepelil, kakor se je to pred tremi leti zgodilo, če bi ne bili dve brizgalnici, domača Cerkljanska in ona iz Zgornjega Bernika ob pravem času in krepko ne pritisnili. Ne morem si kaj, da bi tukaj ravno pri tej priložnosti ne omenil žive potrebe, ki se v našem okraji občuti in katero so drugod že po večem odpravili. Na pomanjkanje gasilcev mislim. Kako potrebna bi bila za celo veliko in bogato županijo osnova in ustanovitev gasilnega društva, kakor ga ima recimo sosednji Kranj, tega mi pač ni treba na dolgo in široko raztezati, jasno je samo ob sebi, kakor beli dan.

Da je pa mogoče tako društvo tudi pri nas ustanoviti, sem pa zopet tako prepričan, da me ne bode nobeden predrugačil. Saj ni, da bi moralo tako osnovano biti, kakor je ono s svitlimi čeljadami doli pri Vas v Ljubljani in tudi takih dolgih lestev bi nam ne bilo potreba, ker nimamo nič hiš, ki bi nadstropje presegale. Poglavitna stvar bi bila, da bi se gasilci privadili nekemu redu in spretnosti pri plezanju po lestvah ali pri obrambi na strehi. Dokazano je že zdavnej, da se ravno pri ognji še enkrat toliko vspeha doseže, ako vsak za svoje mesto in opravilo že vé, kakor pa če se mu mora še le odkazovati. Kolikor naše fante poznam, menim, da se ne bi branili pristopiti k društvu prostovoljnih gasilcev, in časa za poduk in za vežbanje imamo pa tudi ob nedeljah in praznikih popoldne po krščanskem nauku toliko, da ne vemo kam z njim. Res je, da bi naprava najpotrebnejšega orodja stala marsikak groš, ali mislim, da se ne motim, če rečem, da bi jih ljudje radi skupaj znosili za občekoristno napravo, ki bi tako revežu, kakor premožnemu koristila. Možje prevdarimo in sklenimo! Stvar je vsekako premisleka vredna.

Iz *Postojne*, 20. aprila. (*Električna razsvetljava v jami.*) „Slovenec“ je enkrat že omenjal električne razsvetljave, s katero mislijo letošnje binškošne praznike Postojniško jamo preskrbeti. Priprave za to so se že pričele. Ob levi strani ceste pod uhom v jamo blizu vode jeli so kopati in staviti temelj za hišo, kjer se bo postavil elektro-motor ali pa da vam po domače povem, kjer bodo elektriko delali. Hiša in drugi za napravo električne luči potrebni stroji veljali bodo od 12 do 14 tisoč gold. Stavbo vodil bo pa nek Dunajski inženir, ki se bo te dni enkrat k nam pripeljal. Postojneci z veseljem pozdravljamo to najnovejšo okrašenje naše jame, ktera bo izvestno še več popotnikov v naše kraje privabila, kakor se je to do sedaj zgodilo. Pri intenzivnosti in magičnem lesku električne luči bo pa prekrasna jama tudi še enkrat toliko pridobila na svoji naravni lepoti, kakor je bila ona do sedaj ob medlem svitu sveč. Razloček bo nekako tak, kakor mesečna noč in solnčni dan. Nekteri kraji, kakor n. pr. „Velika Cerkev“ (Grosser Dom), bodo pa zanaprej tudi še s svečami

razsvetljeni, ker na tem imenovanem kraji je ravno to najlepši vtis, ako se vidi naenkrat toliko luči spodaj na mestu in nad njim po dolgem koridoru. Že ob cesarjevem prihodu lansko leto so poskušali „Veliko Cerkev“ električno razsvetljati, pa moral je vsak priznati, da je veliko lepše, ako se ta kraj po stari navadi razsvetli. Konečno pa izražam še srčno željo, da bi nova luč na tisoče in tisoče obiskovalcev privabila v naše kraje občudovat prečudna dela Vsemogočnega.

Vinica poleg Kulpe, 21. aprila. Belo nedeljo, to je, 20. t. m., začela je med popoldansko službo božjo okoli 3. ure jaka nevihta, ktera je vničila vse sadno drevje, katero bilo je v najlepšem cvetu. Padala je namreč s početka sama suha, kot lešniki debela toča, od ktere je bilo v četrte ure vse belo, skoro 1 dm na debelo po tleh. Škode je precej včinila in sadja ne bomo imeli nič; tudi vinski trti je znatna škoda.

Danes ko Vam to pišem, pada še vedno dež in Kulpa jako raste. Bog se usmili uboze ratarja, ki žalostno gleda golo drevje, ki bilo je pred malo časom, še vse v najlepšem cvetju.

Drugi dopisnik od *Vinice* piše: Včeraj smo imeli žalibog „belo nedeljo“ v dvojnem — lahko rečemo v trojnem pomenu. V cerkvenem, kakor vsako leto; v naravnem, ker vse je v najlepšem cvetju stalo, kar se le malokdaj primeri in v prežalostnem, ker v polu treh popoldne se je vsula debela toča, ki je padala nad 20 minut. Rajske pogled je bil poprej po vrtilih, polji in vinogradih, ali zdaj je vse pobito in žalostno. Drevje bilo je v najlepšem cvetju, da je srce z veseljem navdajalo, ali v hipu je veselo upanje po vodi splavalo. Sadje je proč in v vinogradih je tudi silno škode, ker je bilo trtje že zelo poginilo zavoljo poprejšnjega jako lepega vremena. Dež nam zaduje dneve zmeraj nagaja tako, da se imamo bati zelo slabe jeseni, ter smo pred tednom se še nadjali jako srečne žetve!

Munderfing (Gorenjeavstrijsko), 20. aprila. (*Železnice pa narodni njeni uradniki.*) Dragi „Slovenec!“ Prav vrlo si se začel potegovati za narodno pravo gledé slovenščine zmožnega osobja pri železnicah naše domovine. V kratkem spregovoril si o tej zadevi že dvakrat jedrnatno besedo; — Bog daj, da bi ona došla do pravih ušes. — Omenil si, da se Slovenci, posebno pri Rudolfovih železnicah, kaj radi prezirajo. Gorjé onemu služabniku slovenske krvi, ki bi se kazal narodnega duha, naglo bi moral vzeti slovo od mile mu slovenske domovine ter „aus Dienstesrückichten“ romači na skrajno prusko mejo. — To se je že večkrat storilo.

Čuditi se je, da slovenski narod in njegovi zastopniki tako dolgo molčijo ter pusté, da se njim po omenjeni železnici, ki vsako leto tako globoko v žep davkoplačevalca sega, trdi Nemci nastavljajo, med tem ko mora obilo domačinov ravno tisti posel daleč gori med Nemci opravljati. Mislimo, da bi morala biti državna oprava oziroma narodne enakopravnosti uzor drugim železnicam.

Upamo, da bodo naši državni poslanci zdaj, ko se o železnicah mnogo govori in razpravlja, tudi v tem oziru svojo dolžnost storili ter na merodajnem mestu resno besedo spregovorili.

Tebe pa dragi „Slovenec“ prosim, da v tej reči še kaj spregovoriš.

Domače novice.

(*Jutri bodo poslednje dopolnilne volitve*) v mestni odbor in sicer za prvi razred. Naši kandidatje so: gg. dr. Karol Bleiweis vitez Trsteniški primarij, Franc Fortuna, trgovec in hišni posestnik, Franc Peterca, podjetnik in hišni posestnik in Vaso Petričič, trgovec in hišni posestnik. Če tudi se nam ni bati da bi nas nemčurji prehiteli, ker se sploh volitve ne bodo kar nič vdeležili, naj se vendar gg. volilci taiste mnogoštevilno vdeležijo.

(*Socijalisti v Ljubljani.*) Osupnjenost je tu pa tam brati po beli Ljubljani zarad policijskih preiskav, ki se semtertje po hišah godé, kjer so našum, da se sè socijalisti bratijo. Na zasežena dva imelo je redarstvo že dalje časa jako pazljivo oko in je sploh le čakalo, da se je mera napolnila. Govori se, da so tudi pri Železnikarji mnogo prepovedanih tiskovin in pisanj našli, ki ga bodo neznansko kompromitirale. Posebno pazljivo oko je pa redarstvo na nekatere obrtnike obrnilo.

(Podoknico) napravijo danes zvečer gg. peveci Ljubljanske čitalnice svojemu pevovodju g. Vojtehu Valenti. Kakor čujemo, se bo ob 9. uri pričela. Gosp. Valenta stanuje na Bregu.

(Pritožbe o slabih viržinijah) so v Ljubljani od dne do dne gosteje in kakor smo se sinoči presvedočili, nikakor ne neopravičene. Sicer jako zmehren kadilec, ki vsak dan samo jedno popali, primoran je bil sinoči kupiti si jih pet od katerih je moral štiri pokvarjene zavreči, kajti na izbero mu je bilo dano, ali naj si pljuča iz telesa izvleče, ker viržinija ne gori, ali pa naj jo zavrže. Vrh tega potrebuje se pa za tako skazo skoraj za vsako še za 2 krajcarja žveplenk. Čisto naravno se nam zdi, da bi narod za pošten denar tudi pošteno blago dobiti moral.

(Učiteljska služba na enorazredni ljudski šoli v Ambrusu) z letno plačo 450 gold. in stanovanje je razpisano do 20. maja 1884.

Razne reči.

— „Politik“ donša novico, da bodo letošnjo jesen okoli Malega Šmarna velike vojaške vaje tretjega, t. j. slovenskega kora, ki ima svoj sedež in korsko zapovedništvo v Gradu, po Gorenjskem.

— Iz Trebiža 21. aprila posnamemo iz prijateljskega pisma, da je ondi v ponedeljek zopet za tri palce snega padlo. Prijatelj nam piše, da je med tem, ko je sneg šel, sv. Elija pritrkaval in z električno lučjo svetil.

— Nadvojvoda Albrecht je obhajal v nedeljo 20. t. m. svojo petindvajsetletnico, odkar so ga v Berolinu za časa njegovega bivanja ondi imenovali za lastnika drugega iztočno-pruskega polka granatirjev. Iz tega namena prišla mu je deputacija častnikov imenovanega polka častitat ter mu je za spomin fotografsko sliko polkovo s saboj prinesla.

— Arlbrški predor. Od sv. Antona se piše v „Boten für Tirol und Vorarlberg“, da so na velikonočno soboto zadnje skale zavrtale, v kakih 14 dneh bodo to podzidali, tudi predor pri levi strani bo gotov v kakih 14 dneh. Druzega dela bo sicer še mnogo, vendar bo predor gotov do 14. junija do dneva, ko so prvič lopato v tla zasadili.

— Schenk je, vrnivši se v svojo celico od sodnika, ki mu je potrjeno obsodbo na smrt prebral, prosil za gospoda duhovnika, da se spové in je izrekel željo, po sv. zakramentih za umirajoče, ktere je tudi prejel.

— V Bukareštu se je v cirkusu Sidoli odkrehnil tram od strehe in je doli padel. Vsled tega pogasile so vse svetilnice in cirkus se je vžgal. Strah med gledalci je bil nezmeren, zmešnjava pa še večja. Pet oseb je mrtvih, mnogo poškodovanih.

— Dober izgovor. Nočni čuvaj, v mislih, da ga gospod nadzornik menda ne bo v drugič eno noč prišel nadzorovat, kar brezskrbno zadremlje. Ali glas: „Aha! — tako spolnuješ svojo dolžnost!“ — zbudi spečega čuvaja in ta ugleda svojega nadzornika v drugič v tej noči pred seboj. Urno se zbrihta zanikrni čuvaj in svest si, da brz ko ne bode vsled svoje mnogokratne zanikarnosti, svojo službo zgubil, odgovori: „Gospod! upam, da dobro! Celi čas, namreč se trudim z besedo in postopaje vabim k počitku; ker pa moja beseda nič ne izdā, poskusil sem z zgledom.“

— Od novačenja. Rekrut stoji pod mero; in ko ga poročnik premeri, pravi „tri čevlje!“ — Mladi novinec pa, ves poln muh, urno odgovori: „Gospod! ste se zmotili. Imam le dva; desnega in levega!“

— Domače zdravilo. Kvaterni teden v jeseni je bilo in pri Ribovih so „trgali“ in se prav zadovoljno s čebelami pohvalili. Sosedovi Lukec si pa slastno sad za sutom spravlja pod kožo. In nasledek od preobilnega vživanja medu tudi kmalu pride. „Počil bom! — oh! oh! počil bom!“ — zdihuje ubogi Lukec v svojih bolečinah. Vsi so v strahu, kaj bi poskusili, da bi bolniku pomagali; navadna, o taki priliki dobra zdravila ne pomagajo nič. Kar pride Urbanov Urban in pravi: „Kakor za kruh zakurite grmado v peči; in potem, ko bote peč pometli, fanta notri denite; in med se bo iz njega izcedil, kakor se izcedi iz satovja v gorkoti!“

Telegrami.

Dunaj, 23. aprila. Krakovski listi javijo: sedemnajstletni delavec Boleslav Malankiewicz rodod iz Varšove, poskusil je včeraj ob času glavnega raporta pri redarstvenem ravnateljstvu v sobo ravnatelja, pri katerem so bili vsi uradniki zbrani, skozi okno vreči bombo. Napadovalec je okno zgrešil in bomba od-

skoči nazaj, pade na tla, se razpoči in napadovalec sicer hudo poškoduje, toda za smrt pa vendar le ne. V stanovanji redarstvenega ravnatelja je popokalo 50 šip. Hudodelce so prijeli in v jetniško bolnišnico prenesli. Pri njem so dobili nabasan revolver.

Carigrad, 22. aprila. Prestolonaslednika obiskala sta še enkrat danes bazar v Carigradu, potem sta se pa v vojnem ministerstvu vojaške parade vdeležila. Zvečer je bil na „Miramaru“, kjer bosta prestolonaslednika prenočila, banket. Ob 2 zjutraj odpeljala sta se v Mudanijo, od koder pojmeta v Bruso. Velikanske priprave delajo se ondi za-nje.

Carigrad, 23. aprila. Prestolonaslednika poslovila sta se od sultana odpeljavi se v Bruso. Rudolf se je jako toplo zahvalil za izvanredno gostoljubnost. Sultan je rekel, da bi ga vrlo veselilo, ko bi se „Miramar“ nazaj gredé zopet v Bosporu vstavil, da mu bo mogoče še enkrat pozdraviti prestolonaslednika.

London, 23. aprila. V Kahiri so neki sklenili kolikor mogoče mnogo vojakov na noge spraviti, ktere bodo v šestih tednih v Chartum poslali, Mahdiju nasproti. Gordon pravi, da je to jako čuden način, po katerem ga je angleška vlada tako na cedilu pustila; sklenil je, da se bo vsem tistim odpovedal, ki so njega zapustili in ki so vzrok zgube toliko ljudi, kolikor jih je Sudan pobral.

Tujci.

22. aprila.

Pri **Maliči**: Franc Haist, kupec, s soprogo, iz Benetek. — Atlas, Hoek, Werdinger, Bing in Mandler, kupei, z Dunaja. — Braun, nadknjigovodja, iz Arada. — Anton Moritsch, drž. poslanec, iz Belaka. — Globočnik, posestnik, iz Železnikov. — Grof Vojteh Lazansky, c. k. stotnik, iz Grundthofa. — Franc Stajer, iz Postojne.

Pri **Stonu**: Jurij Weidlich, kupč. petovalec, iz Leipziga. — J. Pietschman, tovarniški, ravnatelj. — Friedman, Stein in Seligmann, kupč. potovalec, z Dunaja. — Adolf Sehlutz, fotograf, iz Belaka.

Pri **Južnem kolodvoru**: Marka Banaschek, kupč. potovalec, z Dunaja. — Janez Javoršnek, zasebnik.

Dunajska borza.

22. aprila.

Papirna renta po 100 gl.	79 gl. 90 kr
Sreberna	81 „ 05 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	100 „ 75 „
Papirna renta, davka prosta	95 „ 45 „
Ogerska zlata renta 6%	122 „ 35 „
„ 4%	91 „ 60 „
„ papirna renta 5%	88 „ 40 „
Kreditne akcije	160 gl. 320 „ 30 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 120 „ 60 „
„ avstr.-ogerske banke	853 „ — „
„ Länderbanks	113 „ 10 „
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	575 „ — „
„ državne železnice	315 „ 75 „
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	212 „ 20 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 124 „ — „
4% „ „ 1860	500 „ 136 „ 50 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 171 „ 25 „
„ 1864	50 „ 171 „ 25 „
Kreditne srečke	100 „ 176 „ 75 „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	108 „ 15 „
„ Ferdinandove sev.	107 „ — „
5% štajerske zemljišč. odvez. obligae.	104 „ 50 „
London	121 „ 45 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 73 „
Francoski napoleond.	9 „ 64 „
Nemške marke	59 „ 45 „

Imamo jo!!

Po vstrajnih študijah posrečilo se je dr. pl. Bendenu izumiti

pomado za lase,

o kteri se lahko z dobro vestjo reče, da je na svojem mestu. V čisto kratkem času po tej pomadi priraste gosta in krepka brada, kakor tudi lasje; zabranjuje pa tudi izpadanje las. Izumnik je porok za brezporogojen uspeh. (29)

Steklenica velja 2 gl. a. v.

Edina prava se dobi pri izumniku dr. pl. Benden-u v Pragi, Salmove ulice šte. 7, kamor je treba denar predposlati.

Katoliški duhovščini in katoliškim Slovencem

se vljudno priporoča „Katoliška bukvarna“, ki je bila pred polpetim letom od slovenskih rodoljubov osnovana.

Bukvarna opravlja in izvršuje vsa navadna bukvarniška dela; tedaj jemlje dobre in podučne spise v zalogo (se vé, kolikor ji dopuščajo okoliščine); naročuje knjige vseh jezikov in iz vseh krajev; ravno tako naročuje tudi vse časopise. Posebno ima lepo zalogo molitvenih knjig, oskrbuje pa tudi vse druge po željah naročnikov. Prečastiti duhovščini priporočamo prav lepo zalogo missalov, raznih brevirjev, bogoslovskih knjig, podobice, križev, molekov, križevih potov in vseh drugih dotičnih reči.

Vsako naročilo se izvršuje kolikor mogoče naglo in po nizki ceni.

Katoliška bukvarna
na stolnem trgu št. 6.

JAKOB BELEC,

klepar

v Šent-Vidu pri Ljubljani,

se slavnemu občinstvu in preč. duhovščini priporočam za izdelovanje vseh kleparskih del.

V zalogi imam cerkvene svetilnice ali stalnice v različnih slogih, z belimi ali barvanimi šipami in po raznih cenah. Dvoje svetilnic iz kositarja, olepšane z medenino, velja 10, 12, 14, 18 gold.; iz medenine po 20, 24, 30, 32, 35, 40, 45, 50 gl.; iz tompaka 46, 52, 60 gl. in z lepo barvanimi palicami za svetilnice, ki imajo razne cene.

Izdelujem svečnike za pod križeva pota, pušice za pobiranje miloščine po cerkvah; mnogovrstna močna in lepa štedilna železna ognjišča (Sparherde) vse železne in tudi vzdane z bakrenimi kotli. Močna, lepa in umetna železna vrata za cerkve in pokopališča, ograje za krstna kamna, kakor vsakovrstna v kleparski, ključarski, kovino tiskarski in kovaški strok spadajoča dela.

Prevzamem vsakovrstna kleparska in ključarska stavbene dela, izdelovanje pravičnih strelovodov po najnovejšem načinu, barvanje zvonikov in streh itd.

Vsako delo bo pri meni zanesljivo dobro izdelano in kolikor mogoče po nizki ceni. (9)

G. PICCOLI,

homeopatičen in aleo-

patičen lekar

„Pri Angelu“

v Ljubljani,

na Dunajski cesti,

priporoča p. n. občinstvu po

10letni skušnji

sledede

izborne zdravila.

Antirrheumon, najboljšo zdravilo proti prehlajenju, kostobolji, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Dr. Mora-vo sredstvo zoper mrzlico je najboljše med vsemi dozdaj znanimi zdravili proti spridenju prehladne mrzlice. Steklenica 80 kr.

Marija pomagaj želoedečne kapljice. Omenjeno zdravilo služi v pomoč, ako kdo nima dobrega želodca, ako ima slabo sapo, ako ga na penja, ako se mu peha in ga vije, proti želoedečnemu prehlajenju, zlatenici, ako se komu hoče vzdigati, ako boli koga glava (če to ne izvira iz želodca), proti zgagi, ako se dela komu kamen in nabira sluz, proti želoedečnemu krču in zaprtju, ako je želoede pokvarjen z jedjo in pijačo, proti glistam, proti boleznim na vrani, jetih in proti zlati žili, in v različnih mrzlicah. Steklenica 20 kr.

Najboljše in najvplivnejše pravo norveško pomuhljevo jetrno olje proti mramorici, rhabitisi, plučnici, kašlju itd. Steklenica 60 kr.

Pastile iz sladnega ekstrakta (Malz Bonboni) proti kašlju in prehlajenju, škatlja 10 kr.

Pastilne santoninske; izkušeno zdravilo zoper gliste, škatljica po 10 kr., 100 koščkov 70 kr. 1000 koščkov 4 gl. 50 kr.

Salicilne pastile proti prehlajenju najboljše pripomoček proti davici (difteritis), plučnim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost, škatljica 20 kr.

Naročila se izvršujejo točno po pošti na poštno povzetje. (15)